

Sygn. akt III AUa 1013/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Andrzejewski
Sędziowie:	SSA Michał Bober (spr.) SSA Małgorzata Węgrzynowska - Czajewska
Protokolant:	Lidia Pedynkowska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2012 r. w Gdańsku

sprawy R. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji R. H.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 5 kwietnia 2012 r., sygn. akt VI U 3703/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony R. H. złożył odwołanie od decyzji, którymi pozwany odmówił przyznania prawa do emerytury.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Bydgoszczy oddalił odwołanie opierając swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Ubezpieczony R. H. urodzony dnia (...), złożył w dniu 19 września 2011 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Organ rentowy uznał za udokumentowany staż ubezpieczeniowy na dzień 31 grudnia 1998 roku w wymiarze 30 lat i 19 dni. Do okresów pracy w warunkach szczególnych uwzględniono okres w wymiarze 10 lat, 3 miesiące i 15 dni, w tym okres pracy od 24.-03.1975 r. do 1.01.1977 r. w Kopalni (...) oraz od 18.10.1982 r. do 31.05.1985 r. od 1.05.1992 r. do 19.11.1997 r. w Centrali (...). Nie uwzględniono natomiast okresu od 3.06.1985 r. do 30.04.1992 r. na stanowisku kierowcy Ż..

W dniu 25.11.2011 r. ubezpieczony przedłożył w organie rentowym świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 21.11.2011 r. z (...) S.A. Pozostało ono jednak bez wpływu na stanowisko pozwanego, który ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do wnioskowanego świadczenia. Ubezpieczony nie pozostaje w zatrudnieniu i nie jest członkiem w OFE.

Sporną pozostawała okoliczność czy zatrudnienie ubezpieczonego w Centrali (...) w B. (obecnie (...) S.A. w B.) można zakwalifikować do kategorii prac w warunkach szczególnych i czy okres ten łącznie z okresem uwzględnionym przez organ rentowy jest wystarczający dla przyznania wcześniejszej emerytury.

Ubezpieczony w okresie od 18 października 1982 r. do 31 grudnia 1998 r. był zatrudniony w Centrali (...) w B. (obecnie (...) S.A.) W okresie zatrudnienia wykonywał pracę na stanowiskach:

- od 18.10.1982 r. do 1.11.1983 r. operatora pomp i sprzężarek
- od 2.11.1983 r. do 2.06.1985 r. ślusarza
- od 3.06.1985 r. do 30.04.1992 r. kierowcy Ż.
- od 1.05.1992 r. do 19.11.1997 r. operatora pomp i sprzężarek

W świadectwie pracy z dnia 21.11.2011 r. oraz w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 21.11.2011 r. wystawionych przez (...) S.A. jako okresy pracy wykonywanej w szczególnych warunkach wyszczególniono: okres pracy od 18.11.1982 r. do 1.11.1983 r. oraz od 1.05.1992 r. do 19.11.1997 r. na stanowisku operatora pomp i sprzężarek powołując przy tym wykaz A dział IV poz. 40 pkt 3 zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego oraz okres pracy od 2.11.1983 r. do 2.06.1985 r. na stanowisku ślusarz powołując przy tym wykaz XIV poz. 25 pkt 1 zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego.

Wnioskodawca zeznał, że w okresach wskazanych w świadectwie pracy był zatrudniony na stanowisku operatora pomp i sprzężarek, następnie na stanowisku ślusarza remontowego - w okresie tym naprawiał pompy do nalewania paliwa. Okresy te nie były kwestionowane przez organ rentowy. W okresie od 3.06.1985 r. do 30.04.1992 r. pracował jako kierowca Ż., przy czym jeździł wówczas także w razie konieczności S.(powyżej 3,5 tony) i Autocysterną (powyżej 23 ton). Dalej wnioskodawca zeznał, że samochód marki S.28 został mu oddany do dyspozycji, nie wie jednak dlaczego nie dostał wówczas angażu na S.. Przez cały okres pracy w (...)wnioskodawca otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych.

Świadek Z. F. (1) zeznał, że pracował w (...) w latach 1965-1998 w S. K.. Świadek zeznał, że wnioskodawca zajmował się podobnie jak wszyscy inni pracownicy rozwożeniem paliw płynnych. Głównie jeździł samochodem marki S. lub autocysterną. Przez pewien okres był też kierowcą Ż., jednak świadek nie potrafił określić ram czasowych, w których wnioskodawca wykonywał tę pracę. Przez cały czas wnioskodawca otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych. Uzupełniająco świadek zeznał, że wnioskodawca pracował także przy nalewaku - dotyczyło to okresów kiedy nie miał pojazdu do dyspozycji.

Świadek R. K.zeznał, że pracował w (...), a później także w PKN (...)od 1974 roku do 2007 r. na stanowisku kierowcy autocysterny. Świadek pracował w bazie w S.K., a następnie w (...). Z zeznań tego świadka wynika, że wnioskodawca pracował jako kierowca S.. Przez pewien okres był także kierowcą Ż.jednak świadek nie potrafił określić jak długo wykonywał tę pracę, natomiast zeznał, że w okresie kiedy wnioskodawca pracował jako kierowca S. wykonywał też inną pracę mianowicie obsługiwał nalewaki. Trudno określić proporcje czasowe, tj. ilość dni w których pracował jako kierowca i dni kiedy pracował przy obsłudze nalewaków. Zawsze jednak otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych.

Świadek B. G.zeznała, że pracowała w (...), a później (...) S.A.od 1980 do 1998 r. jako referent handlowy. Świadek pracowała w bazie w S.K.. Ubezpieczony pracował jako kierowca S. i kierowca Ż., do jego obowiązków należało

rozwożenia paliwa oraz smarów i olejów. Świadek przyjmowała od niego te towary na magazyn. Czasem też wnioskodawca pracował też przy obsłudze nalewaka lub w zastępstwie innego pracownika na autocysternie. Według świadka nie jest możliwe czasowe rozdzielenie okresów kiedy wnioskodawca pracował na Ż., a kiedy na S..

Z zeznań świadka M. G. zatrudnionego w (...) S.A. od 1977 do 1998 r. zatrudnionego na stanowisku magazyniera wynika, że wnioskodawca pracując w bazie w S. K. jeździł Ż. i S., czasem też przy obsłudze nalewaka. Łącznie okres ten wyniósł 5 lat i nie jest wg świadka możliwe określenie w jakich okresach jeździł Ż., a w jakich S.. Każdy z pracowników otrzymywał dodatek w warunkach szkodliwych ponieważ dla uzyskania dodatku wystarczające było wykonywanie takiej pracy tylko przez 4 godziny dziennie.

Przedstawione dowody były podstawą ustalenie stanu faktycznego. Sąd uznał za wiarygodne dokumenty z akt osobowych albowiem dokumentacja pracownicza jest pełna, szczegółowa i była skrupulatnie prowadzona. Z tego względu dokumenty w niej zawarte są najistotniejszym źródłem informacji w zakresie objętym niniejszym postępowaniem. W korelacji do tychże dokumentów zeznania ubezpieczonego oraz zeznania świadków Z. F. (2) oraz R. K. mogły być uznane za wiarygodne jedynie częściowo, tj. tylko w tym zakresie, w którym wskazują one, iż wnioskodawca w spornym okresie pracował zarówno jako kierowca samochodu marki Ż. i marki S.. W pozostałym zakresie Sąd odmówił tym zeznaniom wiarygodności albowiem miały charakter tendencyjny i były niezgodne z danymi z dokumentacji. Za wiarygodne uznane zostały natomiast zeznania świadków B. G. i M.G. albowiem świadkowie ci szczerze zeznali, że wnioskodawca pracował jako kierowca Ż. i S. oraz wykonywał też inne prace. Świadczyli jedynie istotne, dobrze im znane z racji współpracy z powodem fakty. Zeznania te były logiczne szczerze i konsekwentne.

Sąd dokonał oceny omówionego wyżej stanu faktycznego w kontekście przepisów art. 184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 z 1983 r., poz. 43.)

Zgodnie z treścią art. 184. ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32-34, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. (art. 184 ust. 2) Zgodnie z treścią art. 32 ust 1 cytowanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet.) Z kolei przepisy rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 lutego 1983r, które nadal zachowały swoją moc na warunkach określonych w art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.), mają zastosowanie do wszystkich pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, a okresy te stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Wskazać należy, iż dla celów ustalenia uprawnień do przyznania emerytury z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych, za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności

psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Czynności ogólnie pojętego nadzoru lub kontroli w procesie produkcji wykonywanej w tych działach i oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów w/w rozporządzenia to wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim nadzorze i kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w tym przede wszystkim dokumenty składające się na akta osobowe, które zyskały walor dowodu o zasadniczym znaczeniu dla rozstrzygnięcia oraz częściowo także zeznania świadków będących współpracownikami ubezpieczonego wykazało, że w spornym okresie, tj. od dnia 3.06.1985 r. do 30.04.1992 r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku kierowcy Ż. i tę pracę głównie wykonywał. Niewątpliwie w okresie tym wnioskodawca wykonywał także inne prace, w tym prace kierowcy samochodu marki S. oraz prace przy bezpośredniej dystrybucji paliwa, jednak nie były to prace wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. To zaś jest warunkiem niezbędnym dla zaliczenia danego okresu do okresów prac w szczególnych warunkach. Należy przy tym wskazać, iż samo uznanie pracodawcy, że określona praca była pracą w warunkach szkodliwych, a nawet fakt wypłacania z tego tytułu dodatku, nie są przesadzające dla oceny ponieważ kryterium decydującym jest zawsze zaliczenie danej pracy do kategorii prac, o jakich mowa w cytowanym rozporządzeniu. Zaznaczenia wymaga przy tym, że ubezpieczony nie uzyskał od pracodawcy świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach za sporny okres. Jak wykazało postępowanie dowodowe ubezpieczony wykonywał różne prace, w tym także - w pewnym ograniczonym zakresie - prace szkodliwe dla zdrowia. Nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Wykonywanie takiej pracy nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 i 2 u.e.r.f.u.s.

Mając na względzie powyższe należało stwierdzić, że odwołujący nie spełnił więc wszystkich koniecznych warunków do przyznania emerytury określonych w cytowanych wyżej przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 z 1983 r., poz. 43 ze zm.)

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca zarzucając rozstrzygnięciu błędną interpretację oraz zastosowanie przepisów prawa oraz uchybienia w postępowaniu dowodowym, prowadzące do błędnych ustaleń stanu faktycznego sprawy.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę wyroku w całości i - jak się należy domyślać z kontekstu apelacji - o przyznanie prawa do emerytury.

W uzasadnieniu apelacji wnioskodawca wskazał, wykonywana przez niego praca w ciągu całego okresu zatrudnienia w firmie (...), o czym świadczy również przedmiot działalności pracodawcy, miała charakter prac w chemii, określonych w dziale IV wykazu A przywoływanego przez mnie rozporządzenia. Pkt 19 działu IV stanowi, iż jako prace w szczególnych warunkach kwalifikowane jest przetwórstwo, magazynowanie, przepompowywanie, przeładunek, transport oraz dystrybucja ropy naftowej i jej produktów, zaś pkt 40 dodatkowo do tej kategorii zalicza prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych. W takim wypadku, okoliczność, jakim typem pojazdu (o jakim dopuszczalnym ciężarze całkowitym) odbywał się ów transport, nie ma znaczenia dla uznania pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach. Jak wskazał dalej skarżący również organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych, we wcześniejszej korespondencji nie kwestionował faktu, iż praca świadczona przez mnie w ciągu całego okresu zatrudnienia w firmie (...) miała charakter pracy w szczególnych warunkach, jak należy przypuszczać, z uwagi na jej zakwalifikowanie do prac w chemii co potwierdza pismo ZUS w T. z dnia 29.08.2007r., którym w ocenie wnioskodawcy zainteresowania nie wykazał Sąd Okręgowy w Bydgoszczy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja, jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu.

Sąd I instancji dokonał właściwych ustaleń (choć zbędne dla ich przedstawiania wydaje się przytaczanie, co powiedział każdy ze świadków). Z ustaleń tych wyprowadził prawidłowe wnioski. Mając na względzie, że Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela te ustalenia i rozważania utożsamiając z nimi swą argumentację, nie ma potrzeby ich powielania.

Przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jt.: Dz.U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) ustanawiają zasadę, wedle której emerytura przysługuje mężczyźnie po ukończeniu 65 roku życia (art.24 ust.1 i art.27 pkt 1) Prawo do emerytury w wieku obniżonym (w tym związane z pracą w warunkach szczególnych) jest więc wyjątkiem od ww. reguły. W konsekwencji obowiązek udowodnienia wszystkich przesłanek do ziszczenia się tego wyjątku spoczywa na ubezpieczonym. Co więcej, wszelkie istotne wątpliwości, które pojawiają się w toku postępowania dowodowego muszą skutkować przyjęciem, że przesłanki uzyskania prawa do wyjątkowego wszak świadczenia nie zostały wykazane. Nie budzi wątpliwości, iż głównym motywem przyświecającym ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS a następnie jej zachowaniu w kształcie wynikającym z obowiązujących przepisów było założenie, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu. Osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Służy to swoistemu „wyrównaniu szans” na skorzystanie z prawa do emerytury. W przypadku osób wykonujących prace szczególnie wyniszczające organizm, obniżenie wieku jest skutkiem uzasadnionego medycznie wniosku, iż organizm wcześniej traci wydolność umożliwiającą dalszą aktywność zawodową. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się więc pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w znaczny sposób jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Jako przykład takiej pracy można wskazać na prace w narażeniu na hałas przekraczający dozwolone normy, w zapyleniu, w oparach chemicznych, w wysokich temperaturach lub zmiennych warunkach atmosferycznych.

Rodzaje prac w warunkach szczególnych określają przepisy wskazanego przez Sąd I instancji rozporządzenia z 1983r. Przy dokonywaniu oceny charakteru pracy osoby ubiegającej się o świadczenie emerytalne należy dokonywać ścisłej interpretacji określić stanowisk zawartych w rozporządzeniu. Pomocne w tym zakresie są zarządzenia resortowe dookreślające rodzaje prac na poszczególnych stanowiskach, przy których wykonywaniu uznaje się istnienie szczególnych warunków pozwalających na zrealizowanie uprawnień do emerytury w obniżonym wieku. Zarządzenia resortowe mają więc znaczenie w sferze dowodowej. Z faktu, że właściwy minister, kierownik urzędu centralnego, czy centralny związek spółdzielczy, w porozumieniu z Ministrem Pracy, Plac i Spraw Socjalnych, ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach, może płynąć domniemanie faktyczne, że praca na tym stanowisku w istocie wykonywana była w takich warunkach i odwrotnie, brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może - w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych - stanowić negatywną przesłankę dowodową. (Por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2010 r. w sprawie I UK 124/10 LEX nr 707404) Faktem jest więc, że załącznik – wykaz A do rozporządzenia przewiduje w dziale chemia następujące rodzaje prac w szczególnych warunkach:

- Przetwórstwo, magazynowanie, przepompowywanie, przeładunek, transport oraz dystrybucja ropy naftowej i jej produktów (Dział IV poz.19) oraz
- Prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych (Dział IV poz.40)

Na te właśnie rodzaje prac wnioskodawca się powołuje.

Nie może jednak budzić wątpliwości, że w obu pozycjach chodzi wyłącznie o prace, w których pracownik ma bezpośredni kontakt z wymienionymi tam substancjami. Takiego kontaktu z pewnością nie ma kierowca przy

transporcie substancji. Gdyby zapis powyższy traktować szerzej, jak tego chce wnioskodawca, to należałoby przyjąć, że warunki szczególne zachodzą również na stanowiskach związanych z szeroko rozumianą logistyką gdyż również są to prace „w transporcie”. Byłoby to oczywiste wypaczenie istoty szczególnych warunków.

Jak wskazano wyżej, dla właściwego określenia stanowisk, na których praca wykonywana jest w warunkach szczególnych punkt wyjścia stanowią przepisy zarządzenia resortowego. W przypadku prac wykonywanych przy dystrybucji paliw i produktów ropopochodnych w (...) właściwym zarządzeniem jest prawidłowo wskazane przez byłego pracodawcę wnioskodawcy (jego następcę prawnego) Zarządzenie Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 07.07.1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego i załącznik Nr 1 do zarządzenia. Tak też zarządzenie pod poz. 19 wymienia następujące stanowiska pracy:

- 1/ aparatowy.
 - 2/ zestawiacz mieszanek i roztworów
 - 3/ piecowy w przesycie chemicznym
 - 4/ stokażowy
 - 5/ operator urządzeń chłodniczych
 - 6/ operator urządzeń oddzielających
 - 7/ operator pomp i sprężarek
 - 8/ operator urządzeń rozdrabniających, sortujących i granulujących
 - 9/ operator urządzeń dozujących, formujących i pakujących
 - 10/ maszynista urządzeń przeładunkowych i układających
 - 11/ wagowy
 - 12/ pakowacz
 - 13/ robotnik transportowy
 - 14/ robotnik magazynowy
 - 15/ strażnik kontroler /wyłącznie w CPN/
 - 16/ sprzętacz produkcyjny
- Z kolei pod poz. 40 załącznik do zarządzenia wymienia:
- 1/ zestawiacz mieszanek i roztworów
 - 2/ stokażkowy . .
 - 3/.operator pomp i sprężarek
 - 4/ operator urządzeń dozujących, formujących i pakujących
 - 5/ operator urządzeń rozdrabniających, sortujących i granulujących

- 6/ operator ładowarki
- 7/ operator koparki
- 8/ operator podnośnika
- S/ operator wózka
- 10/ maszynista urządzeń przeładunkowych i układających
- 11/ maszynista żurawia wieżowego
- 12/ suwnicowy
- 13/ wagowy
- 14/ konfekcjoner
- 15/ magazynier
- 16/ pakowacz
- 17/ robotnik transportowy
- 18/ robotnik magazynowy
- 19/ robotnik składowy
- 20/ robotnik magazynowy odzieży ochronnej i roboczej zanieczyszczonej chemikaliami.

Nie budzi wątpliwości, w świetle niespornie ustalonych okoliczności stanu faktycznego, że wnioskodawca w spornym okresie nie wykonywał żadnej z ww. prac a pracę kierowcy samochodu marki Ż. okresowo przemiennie z samochodem S.. Z punktu widzenia precyzyjnego określenia stanowisk, na których prace uważane są za prace w warunkach szczególnych nie ma więc znaczenia, czy wnioskodawca przewoził produkty ropopochodne czy inne albowiem pracował na stanowisku pracy kierowcy – co prawidłowo ustalił Sąd I instancji.

Poczyniony w apelacji zarzut potwierdzenia wystarczającego okresu pracy w warunkach szczególnych pismem ZUS w T. z dnia 29.08.2007r. nie posiada istotnej doniosłości. Zważyć bowiem należy, że pismo powyższe zostało przygotowane i przedstawione w takim stanie postępowania emerytalnego (objętego poprzednimi wnioskami emerytalnymi), w którym pozwany dysponował wyłącznie świadectwem wystawionym przez (...) SA (bez daty) złożonym pozwanemu w dniu 03.07.2002r. wraz z pierwszym wnioskiem o emeryturę. W treści tego świadectwa były pracodawca wnioskodawcy poświadczyl nieprawdę wskazując, że wnioskodawca w całym okresie od 18.10.1982r. do 31.12.1998r. wykonywał pracę na stanowisku operatora pomp i sprężarek. Mając na względzie, że w obecnym postępowaniu nawet sam wnioskodawca nie twierdzi aby te prace wykonywał w całym tym okresie, odwoływanie się do tego świadectwa oraz pisma ZUS skonstruowanego w następnie jego lektury jest delikatnie rzecz biorąc niezrozumiałe. Nie wdając się więc w szersze rozważania wskazać należy, że dopiero przy rozpoznawaniu obecnego wniosku emerytalnego pozwany poddał wnikliwej analizie ww. świadectwo w kontekście zapisów na świadectwie pracy i doprowadził do przedstawienia przez pracodawcę świadectwa odpowiadającego prawdzie.

W konsekwencji powyższych rozważań Sąd Apelacyjny oddalił apelację stosownie do art.385 k.p.c.